

עיתונות

הארץ / עוזי צור

פסליה של חני לרון הם הכלאה של מבני מולקולות אטומיות, ושלדי מטריות שנהרסו בסערה וחוברו מחדש ליצור נפחים חומקים אל העיצוב שחמק אל האמנות וחלילה. מיתרים מעוגלים של מתכת חשופה, מצופי פלסטיק צבעוני כחוטי חשמל מבודדים, כמפרשים קטנים של מכונות תעופה אל יופי עתידי, נגיש וחומק. לעיתים גולות קריסטל מושחלות כאטומים על הווקטורים המובילים אל הקודקודים, כמבני יהלומים מומצאים. דבר מה מרוחו של המודרניזם המוקם נלכד בעדינות הקשיחה של רשתות המעמקים הללו, משהו אסטטי ונקי.

24.2.05